

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Landay, William. All That Is Mine I Carry With Me / William Landay. —
New York : Bantam Books, 2023. — 336 p.

All rights reserved

Переклад з англійської Юлії Сербіної

Дизайнерка обкладинки Маріанна Пащук

Лендей В.

Л45 Усе своє ношу з собою / Вільям Лендей ; пер. з англ. Ю. Сербіної. — Х. : Віват, 2025. — 400 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0895-2 (укр.)

ISBN 978-0-345-53184-1 (англ.)

Листопад 1975 року. Маленька дівчинка на ім'я Міранда Ларкін повертається додому зі школи й не знаходить мами. Речі Джейн там, де завжди, навіть гаманець на звичному місці в передпокої. У будинку немає слідів боротьби й ознак вторгнення. Перший і єдиний підозрюваний — чоловік Джейн, адвокат із кримінальних справ Ден Ларкін. Блискучий професіонал, він добре знає, як пошити в дурні поліцію. Доказів, які б пов'язували його зі злочином, немає, тож справа так і залишається нерозкритою, про неї забувають... До тієї миті, коли за вісімнадцять років знаходять останки Джейн Ларкін. Розслідування відновлюється, а Міранді і її братам Алексу й Джеффу потрібно визначитися, на чиєму вони боці й чи вірять у те, що їхній батько (не)винний у вбивстві.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-0895-2 (укр.)

ISBN 978-0-345-53184-1 (англ.)

© William Landay, 2023

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2025

КНИГА 1

Дописавши останній роман, я надовго замовк. Цей стан можна назвати творчим блоком, утім, самі письменники здебільшого уникають цього слівця чи не розуміють, що воно таке. Коли письменник мовчить, ніщо його не спиняє і ніхто не стоїть йому на заваді. Він просто геть порожній. Щодо мене, я гадки не маю, чому мовчав. Тепер, коли все позаду, годі й думати про це. Пам'ятаю тільки, що кілька місяців, тоді рік, а далі ще два по тому щось таки утримувало мене від роботи. Опиратися було марно: що ближче я підходив до письмового столу, то щільніше на моїй шиї затягувався невидимий зашморг. Спершу не писалося, потім здолало безсоння, а згодом я вже остерігався залишатися наодинці із собою — тому що в голову лізли похмурі думки. У деталі вдаватися не стану; побутує переконавання, що письменницькі труднощі зрозуміє лише колега по перу. А про той період мовчання згадую лише тому, що саме він підштовхнув мене до цієї книги — бо якраз тоді, коли я шукав ідею нового роману і був готовий схопитися за будь-що цікаве, я отримав електронного листа від свого давнього приятеля, Джеффа Ларкіна.

Джеффа я знаю з дванадцяти років. Ми познайомилися у вересні 1975 року, коли разом пішли до сьомого класу вельми престижної і — як на мене — жахливої приватної школи для хлопчиків, де майже одразу заприятелювали.

Щиро кажучи, починати цю розповідь згадкою про давніх друзів та загалом про дитинство доволі нелегко. Ні, я не побиваюся за тими роками. Я навіть не певен, що оповідь моя буде достеменно правдива. Власним спогадам немає довіри. Сам собі я нагородив чимало побрехеньок про своє минуле, утім, як робимо всі ми. Та зовсім інша справа, я вважаю, і для письменника це збіса погано — в такий спосіб вплітати себе у свої твори. Як правило, це радше відволікає від сюжету, аніж заглиблює в нього. Місце автора завжди за лаштунками! Та чи маю я вибір? Коли вже заходився розповідати цю історію, то без стислого власножиттєпису тут не обійтися. Отож розпочинаю.

Коли я навчався у шостому класі, для мене стало громом серед ясного неба, коли вчителька зателефонувала батькам і повідомила, що у школі я нуджуся. Нічого й казати, що це було влучання в десятку. Та хіба замислювалися мої батьки коли-небудь над тим, аби влаштувати мене до приватної школи? Там, де встановлено суворі порядки, я нарешті припиню (скажу своїми словами) ширяти в хмарах і вдавати із себе всезнайка. Ні, мої батьки ніколи про це не думали. Вони обоє закінчили державну школу і вважали, що престижні приватні школи — це суто для янки. Однак мама з татом утямили основний посил сказаного вчителькою: мені потрібно було дати добрячого копняка.

Тож наступної осені я рушив до школи, котра, мабуть, не надто змінилася за двадцять чи навіть п'ятдесят років її існування. Дівчат я там не знайшов. На відміну від форми з краваткою. Іспанську теж не вивчали, натомість мертва латина була обов'язковою. Спортзал

називався «палестра»¹, а їдальня — «трапезна». У коридорах висіли портрети вусатих старих панів. Король Карл I із гачкуватим носом і цапиною борідкою, який позирав на нас, — один лише цей портрет міг би вилікувати мене від мрійництва і всезнайкуватості. Навіть мої батьки зачудувалися і дещо побоювалися цієї місцини. Мати попереджала: «Вони усміхаються тобі, ці протестанти-англосакси, але запевняю тебе, за твоєю спиною вони обзивають нас жидами».

Джефф Ларкін, зі свого боку, такої тривожності у школі не відчував. Він був принцом. Над його старшим братом Алексом — старшокласником і зіркою триатлону — променів ореол пошани й успіху, притаманний усім старшокласникам-спортсменам. Батько Джеффа теж був добре знаний. Адвокат у кримінальних справах, він часто з'являвся в газетах або на телебаченні, де стовбичив пліч-о-пліч з тим чи іншим злодюгою, розпинаючись про некомпетентність поліції і про законслухняність свого несправедливо звинуваченого клієнта. Роботу пана Ларкіна огортав своєрідний темний шарм, принаймні до того жахливого моменту, коли його причетність до криміналу перестала бути предметом захоплення. Та сталося це пізніше.

Хай якою непривітною видавалася школа, у мене принаймні з'явився новий друг. Ми з Джеффом одразу знайшли спільну мову. Стали нерозлучними. Наша дружба була такою невимушеною та безхитрісною, що ми, здавалося, більше відкривали, аніж створювали її; так могли

¹ Палестра — призначена для фізичних вправ частина гімнасію чи лазні в елліністичні та римські часи. — Тут і далі прим. пер.

товаришувати лише діти. Ні з ким із дорослих я не дружив так, як тоді із Джеффом. І я певен, що такої дружби я ніколи вже й не знайду. Щойно ми зодягаємо себе у броню дорослості, то втрачаємо здатність формувати такі наївні, безпосередні взаємини.

Отже, сорок років по тому, у 2015-му році, я отримав листа від Джеффа — і на той момент ми вже хтозна-скільки не спілкувалися. Він зв'язався зі мною, надіславши листа із привітанням на моєму сайті, як це міг би зробити пересічний користувач.

«Привіт, — ішлося в листі. — Мені дуже сподобалася твоя книга. Пан К_____ пишався б тобою. (Пан К_____ був моїм улюбленим вчителем англійської мови.) Сходимо на кухлик пива?» «Та хоч на три, — відповів я. — Або на сорок три. Лишень скажи куди».

* * *

Для рандеву він запропонував «У Дойла» — старовинний паб у районі Ямайка-Плейн, котрого тепер уже й нема. Це була данина ностальгії. Колись двадцятирічні юнаки, ми з Джеффом зависали там чи не щовечора і перехилили разом не одну чарку. Паб за ці роки змінився. Він став просторішим, світлішим і більше скидався на сімейний ресторанчик, ніж на той обшарпаний, укритий патиною паб, закарбований у моїй пам'яті. Однак довга барна стійка залишилася незмінною, як і вигадливе дзеркало у вікторіанському стилі за спиною бармена.

Коли я прийшов, Джефф чекав біля бару. Його волосся посивіло і обличчя було повнішим і з глибшими зморшками, ніж я очікував, та коли він побачив мене і підвівся, всміхаючись, то знову став тим моїм давнім другом.

— Це ж той самий славетний письменник, Філіп Солломон, — піддражнив мене він. — Яка честь!

І ми обійнялися у незграбний, сумнівний спосіб, як і прийнято в чоловіків.

Наступні кілька годин ми пили й жартували, як це було колись. Ми продовжили нашу розмову після двадцяти з гаком років, наче бачилися зовсім нещодавно. Я — людина сором'язлива і був геть мовчазним у той важкий період, але цієї ночі торохтів як навіжений і реготав так щиро, як не реготав уже дуже давно.

Було вже пізно, близько опівночі, коли Джефф нарешті згадав про справу своєї матері та сорок років страждань, що послідували за нею. На той час ми перемістилися з барної стійки до окремого столика. Голос Джеффа звучав тихо й відверто.

— Чув, що з моїм батьком?

— Ні.

— У нього Альцгеймер.

— Отакої. Співчуваю.

— Ну, може, йому так зручніше...

— Навряд чи всі люди з тобою погодяться.

— Він став забудькуватим. Або просто придурюється.

— Гадаєш, придурюється?

— Хтозна. Я з ним не бачився. Дізнаюся про нього від Міранди.

Міранда — молодша на півтора року сестра Джеффа.

— Міранда з ним спілкується?

— Вона доглядає його.

— *Справді?* — скорчив гримасу я.

— Вона хоче, щоб я з ним побачився. Поки ще не запізно.

- То побачся. Чи тобі не однаково?
- Я не подарую йому такої радості.
- У нього ж Альцгеймер. Так чи інак він нічого не згадає.
- І Мімі так само вважає. Вона сказала, що хвороба триває вже досить довго. А я *зблукав у лабіринті ненависті*, — передражнив Джефф.
- Лабіринт ненависті? Таке взагалі існує?
- Навіть не... я не можу. Це в стилі Міранди, — похитав головою він.
- «Лабіринт ненависті» — гарна назва для гурту.
- Вона запевняє, що моя нелюбов до нього мені лише шкодить.
- Хтозна, може, й справді так.
- Можливо. Та навряд чи я припиню його ненавидіти.
- Красунчик. Обрав залишитися в лабіринті ненависті? Чудове рішення.
- Ти повинен подзвонити їй, Філе. Вона буде рада тебе почути.
- Міранді? Та ні. Ну, можливо. Не знаю.
- Не хвилюйся, твоїй дружині я нічого не розповім.
- Дякую, це дуже люб'язно.
- Він всміхнувся до мене дурнуватою захмелілою по-смішкою.
- Може, так у тебе з'явиться тема для нової книги.

* * *

Зараз я коротко ознайомлю вас з передісторією.

Мати Джеффа, Джейн Ларкін, зникла безвісти 12 листопада 1975 року. Це трапилося за лічені місяці по тому, як ми з Джеффом почали відвідувати нову школу,

тому я бачив пані Ларкін лише кілька разів. Озираючись назад, можу сказати, що вона не справила на мене особливого враження. Я не маю яскравих спогадів чи цікавих історій про неї, якими варто поділитися з вами. Напевно, для мене, дванадцятирічного, вона була такою самою, як і будь-яка інша мама. Звісно, ніщо в ній не вказувало на те, що вона ось-ось стане в певному сенсі знаменитістю — Зниклою Жінкою.

Проте після свого зникнення вона таки уславилася. Якщо ви жили в Бостоні восени 75-го, запевняю вас, ви знали, хто така Джейн Ларкін. Місцеві медійники ласували цією історією, принаймні в перші кілька тижнів після її зникнення. Саме цей потік новин, а не саму пані Ларкін, я пам'ятаю найкраще.

Одне фото досі не виходить з моєї голови: те саме, що світилося у новинах. Я припускаю, що цей знімок надав її чоловік, щойно пані Ларкін зникла безвісти. Це був офіційний портрет. Жінка стояла впівоберта, лівим плечем уперед, і дивилася просто в камеру, ніби щойно хтось зайшов у двері, і вона розвернулася, щоб його зустріти. Куточки рота підняті вгору, губи злегка розімкнуті, але бракує усмішки на обличчі. Тепер, сорок років по тому, я розумію — у цій позі було щось сексуальне. Ось чому вона подобалася журналістам: через цю ледь помітну спокусливу усмішку. Джейн Ларкін виповнилося лише тридцять дев'ять, коли вона щезла, і її принакність додавала таємничості всій історії. Тож коли під підозру потрапив її чоловік, публіка отримала привід почесати язиками. Мовляв, як він посмів із такою симпатичною дружиною хотіти чогось більшого? Яке нахабство почуватися з нею нещасливим, навіть думати про це? Та за кого він себе мав?